

TÁ
DÁMA
JE MOJA

ROMÁN

FRANCINE
RIVERSOVÁ

AUTORKA CELOSvětOVO ÚSPĚŠNÉHO ROMÁNU VTEŠPERÁ LÁSKA

TÁ DÁMA JE MOJA

TÁ
DÁMA
JE MOJA

✦ ROMÁN ✦

FRANCINE
RIVERSOVÁ

KUMRAN.SK
UKÁZME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
THE LADY'S MINE:

© 2022 by Francine Rivers
All rights reserved.

Vydavateľ:

Published in association with the Literary agency
of Browne & Miller Literary Associates,
LLC, 52 Village Place, Hinsdale, IL 60521.
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

© 2022 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Lubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná,
uložená do informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ludmila Králiková

Originál obálky:

© 2022 by Dean H. Renninger

Foto na obálke:

© Magdalena Russocka, © Elaina Burdo

Biblické citáty sú v tejto knihe citované podľa: *Biblia. Slovenský ekumenický preklad s deuterokánonickými knihami*. Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-70-3

*Môjmu najlepšiemu priateľovi
a životnej láske Rickovi Riversovi.*

*Náš život je neustále sa
rozvíjajúce dobrodružstvo.*

*Čistá a nepoškvrnená zbožnosť
pred Bohom a Otcom je:
navštevovať siroty a vdovy v ich súžení
a chrániť sa pred poškvrnou sveta.*

Jakubov list 1, 27

⇒ SEVERNÁ KALIFORNIA 1875 ⇐

ROZOSPATÁ KATHRYN NAPLA ubolené telo, lebo dostavník opäť zahrmtal na výmoloach. Cesta vozňom druhej triedy transkontinentálnej železnice bola v porovnaní s hrkotajúcou jazdou v ústrety neznámej budúcnosti vrcholom pohodlia. Dva dni tortúry v dostavníku, dve noci v zájazdnych hostincoch, kde jej ako posteľ poslúžila drevená pričňa s opotrebovanou dekou a kde sa na večeru podávalo čosi, čo vzdialene pripomínalo dusené mäso so zeleninou – hoci majitelia jej nechceli prezradiť, aké mäso použili –, a na raňajky čistá ovsená kaša.

Možno by bývalo rozumnejšie stráviť pár dní v Truckee, kde vystúpila z vlaku, a nie sa hneď vydávať na poslednú etapu cesty. Na výber však mala iba dve možnosti: vziať tento dostavník, alebo čakať týždeň na ďalší. A zostať v tom divokom meste, v ktorom bolo viac salónov ako hotelov, by jej mohlo prísť draho. To mesto ju doslova šokovalo. Žili v ňom predovšetkým baníci, drevorubači a železničiari – žien tam bolo iba málo. Nikdy predtým nevidela Číňana, ale kdesi čítala, že sa po tisícoch plavili naprieč Tichým oceánom a ochotne brali zle platenú nebezpečnú prácu pri odstreľovaní a kopaní železničných tunelov cez masív Sierra Nevady.

Teraz, po ukončení tohto gigantického projektu, si nenávidení prisťahovalci hľadali iné spôsoby obživy. Niekoľkí ju obklopili, len čo vystúpila z vlaku. Jedného z nich, nízkeho a šlachovitého muža, si najala, aby jej odniesol batožinu na príhodné ubytovanie. Celý jej majetok naložil na rozkývaný vozík a vyštartoval tempom, ktorému horko-ťažko stačila.

Ako sa za ním ponáhľala, musela sa vyhybať pariacim sa kôpkam konského trusu a mlákam. Okrem toho ju znervózňovala pozornosť, ktorú vzbudzovala u mužov. Zahliadla iba zopár žien a ani jedna z nich nebola oblečená tak pekne ako ona. Aj ony na ňu civeli. Svojho nosiča dohonila až pri vchode do hotela na promenáde. Sotva vošla dnu, vestibul plný mužov razom stíchol. Bez toho, aby im venovala čo len štipku pozornosti, prešla priamo k recepcii a zapísala sa. Nevedela sa už dočkať súkromia, vane, dobrého jedla a postele. Mala za sebou sedem dní vo vlakovom vozni. Uši ju boleli od dunenia spôsobeného neustálym narážaním kolies na železné koľajnice. Komín lokomotívy chrlil popol a sadze, ktoré vlietali cez okno a do tmavozeleného cestovného kostýmu jej vypálili dierky. Vlak sa zastavoval iba vtedy, keď potrebovali doplniť uhlie a vodu, takže sa ledva stihli občerstviť v miestnych kaviarňach.

Nosič jej vyniesol kufor hore schodmi a nechal ho v izbičke s posteľou, stolom a džbánom vody. Náramne ju to sklamalo, ale bola príliš unavená na to, aby šla dolu a požiadala o lepšiu izbu. Rozšnurovala mašľu na klobúku, zložila si ho a hodila sa na posteľ. Snívало sa jej, že opäť stojí vo dverách apartmánu bostonského sídla rodiny Hylandovcov-Pershingovcov. Jej matka žiarila šťastím a hrkútala nad svojím novorodeným synčekom, Kathrynin nevlastný otec sedel na peľasti postele s baldachýnom a na zvyčajne zamračenej tvári mu pohrával hrdý úsmev. Keď prehovorila, ani jeden ju nepočul. Stála tam, nedávno vydedená dcéra, a pozorovala ich radosť. Vari už na ňu zabudli?

Prebudila sa na úsvite – uslzená, vyčerpaná a dezorientovaná. Posadila sa. Oblečenie sa jej pokrčilo, vlasy rozstrapatili. Škvŕkanie v žalúdku jej pripomenulo, že od včerajšieho obeda nič nejedla. Do lavóra naliala ľadovú vodu a umyla si tvár. Och, ako túžila po kúpeli! Ale koľko by to stálo, keby jej mali vaňu a horúcu vodu vyniesť sem hore? Vyzliekla si cestovný kostým a poskladala ho,

potom si vzala šaty podľa najnovšej módy, ktoré jej doručili krátko predtým, ako sa dozvedela, že ju posielajú do Kalifornie.

Hotelová jedáleň bola otvorená a úplne prázdna. Objednala si praženicu, slaninu, smažené zemiaky a žemličky s džemom. S plným žalúdkom zašla na recepciu, kde jej vysvetlili, že požadované služby jej poskytnú v susediacich kúpeľoch. Keď však uvidela rad mužov čakajúcich pred vchodom, usúdila, že to nebude bezpečné miesto pre dámu. Zdrvená zamierila na vlakovú stanicu, aby si zabezpečila odvoz do Calvady. Pred budovou parkoval dostavník, do ktorého práve zapriahali kone.

„Calvada?“ pokrútil hlavou zamestnanec železnice. „Nikdy som o nej nepočul.“

Zmocnila sa jej panika. „Majú tam i poštový úrad.“

„V Sierra Nevade je vyše stovky baníckych miest, slečna. Niektoré ani nemajú názov. Calvada znie ako hraničné mesto, no musíte vedieť, či na severe alebo na juhu.“

V sprievodnom liste, ktorý prišiel spolu s poslednou vôľou strýka Caseyho, sa spomínali aj dve iné mestá. List teda podala železničiarovi, ktorý si ho rýchlo prečítal a prikývol. „Takže na juhu. Cesta bude trvať tri dni, ak nedôjde k nehode. Máte šťastie, dostavník odchádza o hodinu. Ak ho nestihnete, na ďalší si budete musieť počkať týždeň.“

Dostavník znovu nadskočil a Kathryn narazila už beztak uboleným zadkom na lavičku. Kočič bol vysoký zálesák s hustou bradou menom Cussler, ktorý svoj šesťčlenný záprah hnedákov zasypával nadávkami. Kathryn v duchu premýšľala nad tým, čo ju čaká v Calvade.

Ako sa tak natriasala na sedadle, v spomienkach sa vrátila k poslednej noci pred odchodom z Bostonu. Matka a otčim šli s priateľmi do divadla. Ona večerala v kuchyni s personálom. Rozlúčka s milovanými bola srdcervúca. Akákoľvek nádej, že si to matka rozmyslí, sa rozplynula na druhý deň ráno, keď ju vo vstupnej hale čakal sudca, aby ju odprevadil na vlakovú stanicu. Zrejme sa chcel uistiť, že do vlaku skutočne nasadne a zostane v ňom.

Lawrence Pershing s ňou neprehovoril, až kým neprišli na stanicu. Tam z vnútorného vrečka kabáta vytiahol obálku. „Tento dokument prevádza dedičské práva tvojej matky na teba. Akýkoľvek majetok, ktorý patril tvojmu strýkovi, je odteraz tvoj. Pochybujem

však, že je toho veľa. Pridal som ti nejaké peniaze na začiatok. Ak budeš šetrná a rozumná,“ dodal s náznakom sarkazmu, „vydržia ti, kým si nájdeš vhodné živobytie. Zaplatil som ti lístok do Truckee. Cestu odtiaľ do Calvady si už budeš musieť zaobstarať sama.“

Živobytie. Aké? Získala lepšie vzdelanie ako väčšina žien – do značnej miery vďaka tomu, že sa potajomky vrtala v knihách v jeho knižnici –, ale nič z toho, čo sa z nich dozvedela, jej zrejme nepomôže nájsť si nejaké živobytie.

Dostavník prudko nadskočil a vrátil Kathryn do prítomnosti. Medzi sebou a sedadlom pocítila prázdny priestor a potom pristála s tvrdým zadunením, po ktorom nasledovalo zavrčanie, aké sa k dáme vonkoncom nehodí. Cussler počastoval kone bezbožnými nadávkami a švihol bičom. Keď sa koč rozhojdal do strán, Kathryn sa musela zaprieť o stenu. Tmavomodrú sukňu a sako jej pokrývala vrstvička sivého prachu a medzi zubami jej škripal piesok. Napriek tomu, že jej vlasy chránil klobúk, svrbela ju hlava. Koľko je to ešte k najbližšej zastávke? Bola vysmädnutá, ale snažila sa nepredstavovať si, ako dobre by jej teraz padol pohár studenej vody.

V prvý deň mala štyroch spolucestujúcich, ktorí však postupne vystúpili. Na poslednej zastávke sa k nej pridala Henry Call, asi tridsaťročný džentlmen v okuliarech, s ktorým večerala pochybné dusené so zeleninou. Majiteľ sa dušoval, že je to kuracina, avšak Cussler tvrdil, že chutí ako štrkáč. Kathryn radšej nechcela vedieť pravdu a navyše bola taká hladná, že jej to bolo jedno. Po večeri jej pán Call pomohol do kočiara, kde rozhovor ustal. Obaja totiž vedeli, že akýkoľvek pokus o konverzáciu by sa mohol skončiť hltom prachu. Otvoril svoju koženú kabelu a vytiahol z nej akýsi spis. Tu a tam si zložil okuliare, aby si ich pretrel.

Cussler zreval: „Pří!“ a dostavník zastal. Kričal aj ďalej, používajúc slová, ktorým Kathryn nerozumela, ale pánovi Callovi pri nich očervenela tvár.

„Ty idiot! Čo ti to napadlo, skákať mi pod kolesá?“

Odvetil mu rozosmiaty chrapľavý hlas: „Ako ináč by som sa s tebou zviezol?“

„Tak, že by si si kúpil lístok ako všetci ostatní!“

„Vezmeš ma, alebo ma tu necháš ako návnadu medveďom?“

Kathryn sa vyplašene pozrela na pána Calla: „Žijú tu medvede?“
 „Áno, madam. V týchto horách je veľa grizlyov.“

Akoby nestačil ten desivý nepomer medzi mužmi a ženami!
 Teraz jej bude robiť starosti aj živočíšna ríša?

Dvere kočiara sa otvorili a pristúpil k nim muž v ošúchanom prepotenom klobúku. Keď zdvihol bradatú tvár a uvidel Kathryn, zvolal: „Panenka skákavá! Dáma!“ Na jeho starnúcej červenolícej tvári sa objavil úškrn. Ešte kým bol v predklone, zložil si klobúk. „Niekoho takého som tu veru nečakal!“

To isté by mohla povedať i Kathryn.

Dostavník znova vyštartoval a muža odhodilo dozadu. Zvalil sa vedľa pána Calla a vypustil zo seba oplzlé slovo, ktoré za ostatných štyridsaťosem hodín počula od Cusslera hádam stokrát. Vystrčil hlavu z okna: „Počuj, Cussler, kedy sa konečne naučíš jazdiť? Snažíš sa ma zabiť?“

„Radšej som ťa mal prejsť a tvoju mŕtvolu nechať na ceste,“ zakričal Cussler.

Muž sa zasmial a oprel sa o operadlo. Kočičove slová sa ho vôbec nedotkli. „Prepáčte, madam. Nemyslel to vážne. S Cusslerom sa poznáme už roky.“

Sklúčene sa usmiala a zatvorila oči. Okrem iných častí tela ju rozbolela aj hlava. Musela sa ovládnuť, aby si po vystúpení z dostavníka nezačala šúčať zadok.

Muž sa poškrabal na brade. „Vždy je lepšie zohnať si nejaký odvoz. Raz som šiel po ceste peši, a keby som sa nebol chytil stroму, skončil by som pod kolesami.“

Kathryn vyzrela von oknom, vzápätí zalapala po dychu a stiahla sa dnu.

„Keď sa na najbližšej zákrute nahnate nad okraj, uvidíte tam dolu dostavník. Kočič sa príliš ponáhlal. Z času na čas sa stávajú také veci.“

Cussler šibol bičom, aby popohнал kone. Kathryn naprázdno preglgla.

„Človek nikdy nevie, kedy zomrie,“ zafilozofoval si stavec. „Či dôjdeme do cieľa, závisí od jedinej veci.“

„Od akej?“ odvážila sa spýtať.

„Od toho, koľko toho Cussler vypil na poslednej zastávke.“

Pozrela sa na Henryho Calla. Pokrčil plecami. Čo bolo v tom veľkom hrnčeku, ktorý dal Cusslerovi správca stanice? Keď prechádzali zákrutou, nemohla si pomôcť a vykukla z okna. Vtedy dostavník nadskočil a dvierka sa otvorili. Zvrieskla, pretože ju hodilo dopredu. Cítila, že ju niekto schmatol za sukňu a vtiahol dnu. Starec zacvakol dvere. Všetci traja na seba vyvaľovali oči. Nevedela, komu sa poďakovať za záchranu života, a bála sa hádať.

Henry Call si odkašľal. „Vraveli mi, že Cussler je najlepší kočiš na tejto trati. Nemáme sa čoho báť.“

Starec si pohrdavo odfrkol a strčil si niečo do úst. Sánka mu pracovala ako prežívajúcemu jeleňovi. Premeriaval si Kathryn od členkových topánok na gombíky až po čepiec s dvoma zaprášenými perami. „Z akého vtáka sú tie perá?“

„Z pštrosa.“

„Z čoho?“

„Z pštro-sa. To je africký vták.“

„Museli byť poriadne drahé.“ Naklonil sa k oknu a vyplul prúd hnedej šťavy.

Kathryn takmer naplo. Starec si ju premeriaval ďalej. Rozčuľovalo ju to, a tak si aj ona prezrela jeho špinavý klobúk, obnosenú kockovanú košeľu, ošúchaný kožený kabát, vyblednuté plátenné nohavice, ktoré boli kedysi modré, a zaprášené čižmy. Páchol ako tchor alebo tak, ako si predstavovala tchorí pach. Ale kto je ona, aby nad ním ohŕňala nos? Sama sa nekúpala, odkedy odišla z Bostonu. Korzet ju tlačil, a čo bolo horšie, koža pod ním ju svrbela. Mala pocit, akoby namiesto turniery mala na zadku pripnuté poleno.

Dostavník sa hladko kĺzal po ceste a Kathryn sa postupne uvoľnila, až kým Cussler nezavolať: „Pozor, vážení, rumpľa pred nami!“

Skôr ako sa stihla spýtať, čo tým kočiš myslel, starec si vyložil špinavé čižmy na okraj sedadla vedľa nej a zaprel sa rukami o lavicu. Kočiar nadskočil a Kathryn s ním. Zdobený čepiec bol tým jediným, čo ju uchránilo pred zlomeninou lebky. Dopadla s bolestivým *buch* a *uf*. Po prvom skoku nasledovala séria ďalších. „Au... au... au... au...“ Kŕčovito zvierala dvierka a mala pocit, ako keby jej niekto nakladal na zadok. Výprask sa však skončil tak rýchlo, ako sa začal.

Pštrosie perá jej viseli medzi očami a turniera sa zošmykla dolu. Pohniezdila sa na sedadle, ale tým svoju ošemetnú situáciu ešte

zhoršila. Obaja muži sa jej opýtali, či je v poriadku. „Áno, isteže. Koľko je to ešte do Calvady?“

„Myslím, že už nie dlho. Určite tam prídeme pred západom slnka. Cussler nemešká.“

Kathryn sa zmierila s tým, že bude musieť ešte nejaký čas trpieť.

Henry Call si odložil papiere. „Pre mladú dámu bez sprievodu je to dlhá cesta. Boston vám musí chýbať, slečna Walshová.“

„To veru áno.“ Táto cesta ju zatiaľ naučila jedno – že ak sa človek riadi svojím presvedčením, doplatí na to.

Staršiemu z mužov sa rozžiarila tvár. „Boston! Vedel som, že ste z východu. Stelesnená dôstojnosť. V týchto končinách človek dámu často nevidí.“ Zdalo sa, ani čo by mu tie splasnuté polámané perá učarovali. „Zato tých druhých je tu habadej.“

Henry Call si odkašľal.

Starec naňho pozrel a zahryzol do svojho žuvanca. „Veď to uvidí sama, nie?“ Otočil sa ku Kathryn: „Prečo ste tu?“

„Pre istú rodinnú záležitosť, pane.“ Akoby ho do toho niečo bolo.

Nadvihol obočie a znovu si ju premeral. „Nikto ma v živote neoslovil *pane*. Hovorili mi kadejako, ale takto ešte nie. V Calvade veru nemáme nikoho takého, ako ste vy. Neberte to, prosím, ako urážku. Je to čistý kompliment.“

„Ani u nás nie je veľa takých, ako ste vy, pán...“

„Nijaký pán. Iba Wiley. Wiley Baer.“

Pán Call si zložil okuliare, pretrel ich a zastrčil do náprsného vrecka. „Máte v Calvade príbuzných, slečna Walshová?“

„Mala som tam strýka. Zomrel a zanechal mi dedičstvo.“

„V Calvade?“ znovu pohrdlivo odfrkol Wiley. „Tak to vám prajem veľa šťastia.“ Prižmúril oči. „Ak to dedičstvo za niečo stálo, niekto si ho už určite privlastnil.“

„Možno vám s tým pomôžem,“ vložil sa do rozhovoru pán Call. „Som právnik. Ak si budete chcieť uplatniť právny nárok na svoje dedičstvo, prídte za mnou.“

„To je od vás veľmi láskavé, pán Call.“

Wiley si strčil do úst ďalší kúsok tabaku a premeral si Henryho Calla. „To sa môžete rovno otočiť. V Calvade máme viac právnikov, ako má pes blch v kožuchu. A netešia sa veľkej obľube.“

„Niekto si ma najal, Wiley. V Calvade sa zdržím nanajvýš pár mesiacov a potom sa vrátim do Sacramenta.“

„Pre koho pracujete? Pre Morgana Sandersa?“ Wiley si opäť vyložil čížmy. „Je to jeden skúpy,“ šibol pohľadom po Kathryn, „lišiak.“

„To vám nemôžem povedať.“

„No, v Calvade sú iba dvaja muži, ktorí majú toľko peňazí, aby si mohli najat' fajnového právnicka zo Sacramenta, alebo odkiaľ to ste. Sanders alebo Beck – a medzi tých dvoch by som sa teda nechcel postaviť.“

„Čo sú zač, Wiley?“ Kathryn sa chcela dozvedieť niečo o meste, ktoré sa zanedlho stane jej domovom.

„Morgan Sanders vlastní baňu Madera. Svojim robotníkom prenajíma zruby. Vlastní firemný obchod, v ktorom si musia nakupovať zásoby. Beck prišiel nedávno a stal sa spoločníkom Paula Langnora. Dobrý človek, ten Langnor. Whisky nikdy neriedil. Po jeho smrti sa Beckovi darilo so salónom aj kasínom. Pridal k nim aj hotel. Beck videl slona a už sa mu sprotivilo ťahať tigra za chvost. Bol dosť múdry na to, aby si našiel inú prácu, a vďaka tomu zbohatol.“

„Slony a tigre?“ Kathryn sa zmocňovala čoraz väčšia úzkosť.

Henry Call sa usmial. „Vidieť slona znamená odskákať si v živote svoje, slečna Walshová. A ťahať tigra za chvost znamená hrať faraóna. Táto hra vznikla v Európe a používali sa pri nej karty s obrázkami egyptských faraónov na zadnej strane.“

„Hrám ju, odkedy som v štyridsiatom deviatom prišiel na západ,“ priznal Wiley.

„Takže sa venujete hazardu.“ Kathryn bolo hneď jasné, prečo nemá iný majetok okrem obnosených šiat a zodratých čížiem.

„Život je hazard. Nie je to tak? Vo všetkom, čo robíte, je isté riziko.“

Wiley Baer – mudrc. „Čo mi môžete povedať o Calvade?“

„Tak rozhodne to nie je Boston!“ zachechtal sa. „To vám môžem povedať s istotou.“

„Pracujete v bani Madera, Wiley?“

„Robiť pre Sandersa? Nie som blázon. Keď raz sfárate do šachty, už z nej nevyleziete. V horách mám vlastnú baňu. Už

od päťdesiateho druhého. Mám to na papieri. Jediné šťastie, lebo archív v päťdesiatom štvrtom vyhorel. A potom znova v päťdesiatom ôsmom. Vykopem len toľko, koľko potrebujem. Takto mi ruda vystačí na celý život.“ Podozrievavo si premeral Henryho Calla. „Iba ja jediný viem, kde sa nachádza.“ Chvíľu dumať, potom si opäť odplul cez okno. „Z času na čas si muž potrebuje zísť do väčšieho mesta.“ Žmurkol na Henryho. „Problém je v tom, že mám vši...“

„Vši?“ Už len pri tom slove začalo Kathryn svrbieť celé telo.

„Tak veru. Niektoré dokonca palec dlhé.“

Pán Call zavrtel hlavou. „Iba prehádza, slečna Walshová.“

„Kto tu prehádza?“ Wiley Baer zagánil na Calla a potom venoval Kathryn nevinný úsmev. „Skôr uveríte právnikovi než čestnému mužovi, ktorý v týchto horách žije už vyše dvadsať rokov? Hovorím vám, máme tu kliešte také veľké, že si ich môžete osedlať a jazdiť na nich. Komáre nosia pod krídlami úlomky tehál, aby si mali na čom brúsiť žihadlá. Ale nemusíte sa ničoho báť, madam. Prezradím vám zaručený spôsob, ako sa ich zbaviť. Stredom tela si nakreslím čiaru, oholím si chlpy na jednej strane, tú druhú polejem petrolejom a škrtnem zápalkou. Tie stvorenia sa rozbehnú na čistú stranu a tam ich bodám loveckým nožom.“ Z pošvy pripevnenej k opasku vytiahol nôž, aby si mohla prezrieť jeho deväťpalcovú čepel.

Uškrnula sa. „Tak to aby ste mali dobrú mušku.“

Wiley sa rozosmial: „To si píšete.“ Znovu žmurkol, avšak tentoraz na ňu.

„Je v Calvade veľa žien, Wiley?“

„Žien? Ako maku. Ak sa nič nezmenilo, tak hádam zo dvadsať. Ale nie veľa dám a rozhodne nijaká ako vy.“ Znovu si ju premeral od hlavy po päty. „Ste zadaná?“

„Prosím?“ zapýrila sa, šokovaná tým, že jej kladie takú osobnú otázku.

„Ste zasnúbená alebo vydatá?“ zdvihol hlas, ako keby ho cez hrmot konských postrojov a dupot kopýt nepočula.

„Nie.“

„Tak táto dobrá správa sa rozšíri ako lesný požiar.“ Zazubil sa. „Ak chcete manžela, do západu slnka ho máte.“

To bola žiadosť o ruku na kalifornský spôsob? „Nie, ďakujem.“

„Muži tu dychtivo hľadajú manželky. A vy vyzeráte na prvotriednu kandidátku.“

Zrejme to myslel ako kompliment, ale ona sa cítila ako štavnatý steak na tanieri. „Neprišla som sem hľadať si manžela. Prišla som si prevziať dedičstvo a vziať život do vlastných rúk.“

„Budete potrebovať ochranu.“

Ponúka sa jej? „Kúpim si zbraň.“

Dostavník sa prudko naklonil, takže sa musela pevne chopiť okenného rámu. Každý sval v tele mala napätý na prasknutie.

„Zobuďte sa, ľudkovia!“ zvolal Cussler. „Za zákrutou už bude Calvada.“

Pán Call si skontroloval kabelu. „Bude vás tu niekto čakať, slečna Walshová?“

„Po príchode mám kontaktovať pána Neumanna.“

Wiley vyplul žuvanec tabaku z okna. „Herr Neumanna?“

„Áno. Poznáte ho?“

„Keď som bol naposledy v jeho holičstve, takmer mi odrezal ucho.“

Podľa dĺžky Wileyho vlasov usúdila, že to muselo byť pred niekoľkými rokmi.

„Mizerný holič, ale dobrý človek. Kým je triezvy. Ak nebude v holičstve, nájdete ho v Beckovom salóne.“

Strhla sa. Ozvalo sa niekoľko hlasných rán. „To bola strelba?“

„Hej.“ Wiley sa poškrabal na brade. „Znelo to ako smith-wessonka. Strieľanie tu v Calvade nie je ničím výnimočným. Keď majú chlapi pod čapicou, bývajú trochu rozjarení.“ V zákrute sa vyhol z okna. „Na ulici neležia nijaké telá.“ Oprel sa. „Mohlo to byť aj horšie. Raz som videl, ako šestica chlapov naháňala psa po Chump Street. Boli takí sťatí, že ani jeden netrafil terč. No a guľku do hlavy, samozrejme, schytil ničnetušiaci chlapík v obchode s textilom.“

Kathryn si nebola istá, či mu má veriť alebo nie. Henry Call ju tentoraz neupozornil, že Wiley preháňa. Čo je tá Calvada za miesto? „Šerif ich zatkol?“

„Nemáme šerifa.“

„Istotne tam platí nejaká forma zákona...“

„Hej. Muži sa stretli v salóne, aby to prebrali. Zhodli sa na tom, že jeho smrť bola Božím dielom. Žiaľ, všetkých nás to raz čaká.“

Vytreštila naňho oči: „A to bolo všetko, čo pre nebožtíka urobili?“

„Nie. Vypili na jeho počesť niekoľko rúnd, spravili zbierku a na druhý deň ho pochovali v novom obleku.“

Len čo chcela čosi poznamenať, do nosa jej udrel taký silný zápach, až ju naplo. Zakryla si nos i ústa. „Prepána, čo je to za príšerný puch?“

Úsmev Wileyho Baera posmutnel. „Ako som povedal, Calvada nie je Boston. Na ten smrad si za pár dní zvyknete.“ Zazneli ďalšie tri výstrely a dostavník s trhnutím zastal. Azda zablúdená guľka zasiahla Cusslera alebo jedného z koní? Wiley otvoril dvierka a vyskočil von. Obzrel sa okolo seba a nakukol dnu: „Asi zase pršalo. Blato mám až po členky. Radšej vystúpte na druhej strane, madam. Máme tu také hlboké prepadliny, že v nich zmizol ne jeden chlap a stal sa súčasťou cesty.“

Vo vzduchu visela silná aróma eau de kanál a konský trus. Ďalší výstrel. Trieštiace sa sklo. Mužský krik. Znelo to, akoby v salóne na opačnej strane ulice vypukla vzbura.

Wiley sa čvachtal bahnom. „Vychádzalo to z Beckovho lokálu. Strelba sa už asi skončila.“

Pán Call vystúpil z dostavníka na drevený chodník a ponúkol Kathryn ruku. Celá roztrasená a s podlomenými kolenami skočila na chodník, kde si Wiley Baer oškrabával z čižiem hrudy odporne páchnuceho blata. Na opačnej strane ulice sa otvorili lietacie dvere a vytackal sa z nich akýsi muž. Zošmykol sa z dreveného chodníka a dopadol na chrbát rovno doprostred cesty. Vyšiel za ním vysoký plecnatý chlap s tmavými vlasmi.

„Tamten je Matthias Beck. Vyzerá poriadne nahnevaný.“

Kathryn sledovala, ako zostúpil z chodníka, napochodoval doprostred ulice a vytrhol toho druhého z blata. Strhla sa zakaždým, keď toho úbožiaka udrel: raz, dvakrát a ešte raz. Potom ho pustil na zem. Zo salónu sa vyhrnuli chlapi, postávali na drevenom chodníku a povzbudzovali ho. Schmatol muža zozadu za krk, napoly ho dotiahol k žľabu pre kone a ponoril ho do vody. Chlap vyskočil a prskal na všetky strany. Beck ho ponoril znova. Nešťastník klesal a stúpал nad hladinu, sťahy Beck pral bielizeň.

Kathryn to s hrôzou sledovala. „Prečo sa všetci smejú? Nemal by toho surovca niekto zastaviť, kým toho úbožiaka neutopí?“

Henry Call pokrútil hlavou: „Keďže neviete, čo sa stalo, je lepšie do ničoho sa nemiešať.“

Keď sa pozrela na Wileyho, iba zdvihol dlane do vzduchu: „Na mňa sa nepozerajte. Ja sa medzi nich nepostavím.“

„Muži!“ podráždene zašomrala a podišla k okraju chodníka. „Okamžite s tým prestaňte! Nechajte toho muža na pokoji!“

Získala si pozornosť všetkých mužov stojacich pred salónom, ale Beck sa sotva zastavil a ani sa nepozrel jej smerom. Keď Beck opäť stlačil muža pod vodu, metal okolo seba rukami. Nato ho prevesil cez okraj žlabu a nechal ho vyvracať sa. Len čo si vyprázdnil žalúdok, Beck ho schmatol za košeľu a pritiahol si jeho tvár tak blízko, až sa im takmer dotýkali nosy.

Mužovi sa podarilo vyliezť zo žlabu, no pošmykol sa a znovu sa natiahol do blata. Prevalil sa na brucho a plazil sa k chodníku. Beck sa otočil a zahľadel sa na Kathryn.

Ach, Bože. Preglgla.

„Ojoj!“ bedákal Wiley. „Ide sem. Veľa šťastia a rád som vás spoznal.“ Zachechtal sa, zoskočil na blatistú cestu a začal akémusi mladíkovi pomáhať s odpriahaním koní.

S každým krokom, čo Matthias Beck urobil, jej srdce začalo biť o čosi rýchlejšie. Keď vystúpil na chodník, podvedome cúvla. V duchu si pripomínala, že za tie roky neraz uzemnila sudcu Lawrencea Pershinga. Beck nič nevravel, iba sa na ňu díval. Cítila, ako sa jej zmrštili pľúca, a ruka, ktorú mala položenú na bruchu, sa jej chvela. Nebola zvyknutá na taký pocit, čo ju trochu rozrušilo, a tak sa radšej rýchlo otočila a začala hľadať svoj kufor.

„Ale, ale, Henry...“ povedal Beck s južanským prízvukom, „nevravel si, že si so sebou privedieš dámu.“

Kathryn stfpla, znovu sa otočila a pozrela mu do očí: „Nie som jeho dáma.“

„Ešte lepšie.“ Tak sa na ňu uškrnul, že by mu najradšej jednu vylepila, a to najmä preto, lebo jej telom prebehla vlna horúčosti.

Henry si odkašľal. „Matthias, toto je slečna Kathryn Walshová. Prišla sem...“

„Som si istá, že *moje* záležitosti pána Becka ani v najmenšom nezaujímajú.“

„Naopak, zaujíma ma všetko, čo sa vás týka.“

Ignorovala ho.

„Je z Bostonu,“ bez vyzvania prezradil Wiley.

„A vyzerá tak.“ Beck po nej prebehol pohľadom a zastavil sa na pštrosích perách, ktoré sa jej pohoďovali pred tvárou. Musela potlačiť nutkanie strhnúť si klobúk a plesnúť ho ním.

„Dostala list od Herra ohľadne nejakého dedičstva,“ pokračoval Wiley.

„Wiley Baer!“ oborila sa naňho. Prečo si jej spolucestujúci myslia, že Becka je niečo do jej súkromia?

„Obávam sa, že Herr Neumann nie je momentálne v stave hovoriť o obchodných alebo akýchkoľvek iných záležitostiach,“ informoval ju Beck.

Nadvihla bradu. „A odkiaľ to viete, pane?“

„Pretože pred hodinou zamdlel v mojom bare. Nechal som ho odnieť domov. Do rána sa z toho vospí. Dovtedy vám hádam budem užitočný aj ja.“ Hlas mu znel vážne.

„Ďakujem, ale myslím, že nie.“

„Zdá sa, že sa vám nepáčim, vaša jasnosť.“

Tým oslovením ju podráždil. „Viem o vás len toľko, že vlastnité tamten podnik, zmlátili ste jedného úbožiaka a potom ste ho takmer utopili v žľabe.“

„Napadlo mu, že svoj úspech vo faraónovi oslávi streľbou. Našťastie nikoho nezabil.“

Tá informácia menila situáciu, ale beztak nemohla schvaľovať riešenie konfliktov bitkou na verejnosti. „Nebolo by lepšie odovzdať ho do rúk strážnika, lebo narúšal verejný poriadok?“

„Boston,“ skonštatoval Wiley. „Už máme šerifa, Matthias?“

„Ešte nie.“

Wiley sa poškrabal na hrudi. „Bolo mi potešením s vami cestovať, slečinka, ale dal by som si niečo tuhé a k tomu dobré jedlo. Potom sa okúpem a zjdem za bábikami.“

Kathryn sa zamračila. Za bábikami?

„Walshová,“ stiahol obočie Beck. „Nemôžete byť rodina so Citym Walshom.“

Zdvihla hlavu. „City? Môj strýko sa volal Casey Teague Walsh.“ *Casey Teague. C. T.* Možno ho títo ľudia poznali ako Cityho.

Muž razom zvažnel. „Nerád vám to hovorím, ale na konci tej dúhy nenájdete hrniec plný dukátov.“